

шумитѣ и гранатитѣ. И тѣ раняватѣ, убиватѣ хора, не които сами се биятѣ, а хора, които стоятѣ неподвижни и пасивни до безпомощностѣ, убиватѣ ги сякашѣ безѣ нужда, съ скръстени рѣце почти.

Ние сме две дружини, — две хиледи души, събрани въ малки, мълчаливи купчини въ черната и кална угарѣ. И по-високо надѣ приведенитѣ глави, надѣ ножоветѣ, натѣкнати на пушкитѣ, издигатѣ се дветѣ знамена, обвити въ черна, лѣсната отѣ дѣжда мушама. Всички мълчатѣ, никой не говори, защото въ ума на всички е една мисълѣ, едно чувство въ душитѣ: очакването. Защото всички живѣятѣ минутитѣ на обречени жертви. Чака се само часѣтѣ. И въ това безмѣлвно очакване подѣ гранатитѣ и куршумитѣ има нѣщо прилично на неподвижната свирепостѣ на бикѣ, който все още позволява да забиватѣ стрели въ живото месо на тѣлото му. Чака се. И ето, ще дойде суха и кѣса заповѣдѣ. Неподвижнитѣ, обвити въ мокра мушама знамена, които до сега сѣ стояли, като траурнитѣ знаци на примирение, на доброволно приета смъртѣ, ще се развѣятѣ, ярко ще блесне копринениятѣ платѣ, нѣкакви златни слова, които нѣма да се четатѣ и отѣ всичко това едно магическо обаяние, една таинствена сила, която като безумие ще обземе тия хора и като жива вълна ще ги понесе напредѣ.